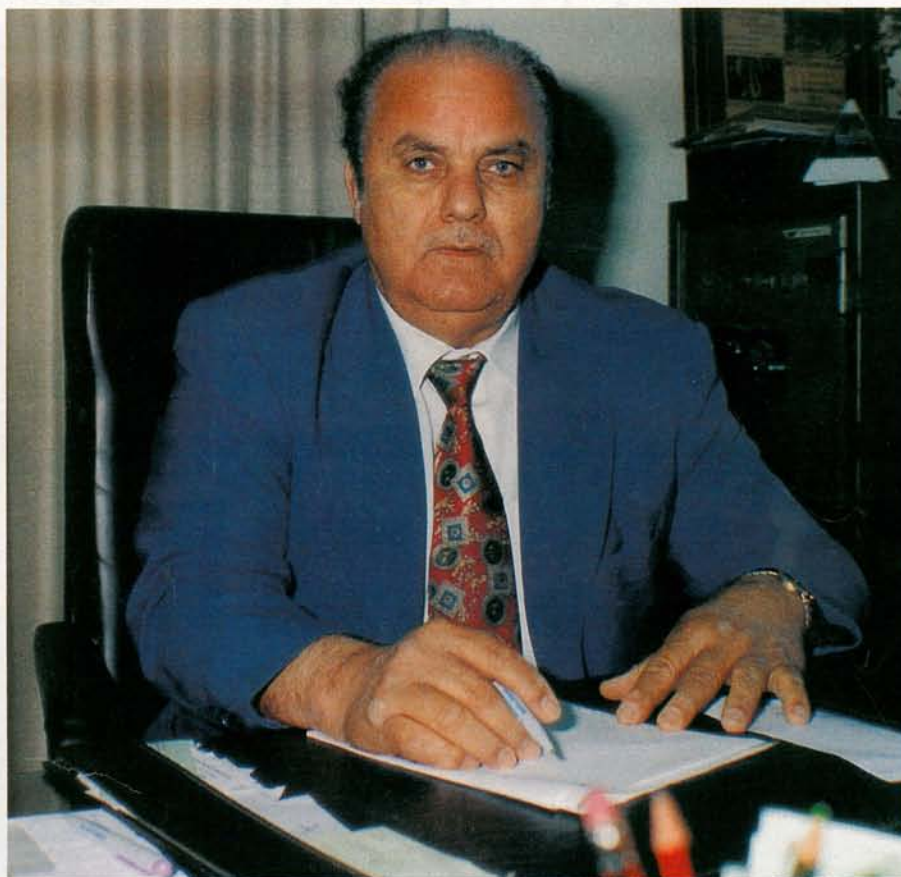

άλμπουμ ζωής

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΣΤΙΣ ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Στα δώδεκα κι όταν άλλοι συνομήλικοι δρασκελούσαν με πεντακάθαρη στολή το κάγκελο του Γυμνασίου, αυτός δρασκελούσε από γιαπί σε γιαπί, τις σκαλωσιές, τα καλούπια, τις σπόντες και τ' αμμοχάλικα. Κι όταν πάλι κατά το λιόγερμα οι συνομήλικοί του, έκαναν διάλειμμα στη μελέτη, για ένα απογευματινό κολατσό στη βεράντα, αυτός σχολωνώντας, περνούσε με ρούχα που θύμιζαν στολή παραλλαγής, με τ' αποτυπώματα του γύψου, του τσιμέντου και της άμμου και μαλλιά «πουδραρισμένα» από τη σκόνη τους.

Όμως, ο ίδιος το επέλεξε.! Από αγάπη στο μεγάλο του μεράκι, να κτίζει...

ΤΗΣ ΜΑΡΩΣ ΞΑΝΘΟΥΛΗ

ΚΑΤΑΓΩΓΗ

«Γεννήθηκα στην Όρκα, στις 27 του Φεβράρη το 1937. Η Όρκα είναι ένα όμορφο χωριουδάκι, στην πλαγιά του βουνού, κοντά στη θάλασσα, μετά τη Βασιλεία, προς τα Λιβερά», λέει με καμάρι για τη γενέτειρά του ο Κώστας Μιχαηλίδης.

Πατέρας του Κώστα, ο Μιχαήλ Θεοδούλου από τη Λάπηθο. Λάτρης της γης, ασχολήθηκε με τη γεωργία, τα περιβόλια και την κτηνοτροφία. Αργότερα έγινε αγροφύλακας και ταυτόχρονα υπάλληλος στο τμήμα Υγειονομίας. Καλός οικογενειάρχης, φιλόξενος, τον διέκρινε η καλή αίσθηση του χιούμορ και νουθετούσε διαρκώς με φρόνιμες συμβουλές τα παιδιά του.

Μητέρα του Κώστα, η Θεογνωσία Κουμή από την Όρκα. Καλή νοικοκυρά, στοργική μητέρα, κρατούσε σε τάξη και καθαριότητα και τα επτά παιδιά της (5 αγόρια, 2 κορίτσια) και τα δίδασκε να σέβονται τους μεγαλύτερους.

«Κι ένα καλό σύστημα που είχε», προσθέτει ο Κώστας, «Πάντα τρώγαμε όλοι μαζί! Η μητέρα έστρωνε το τραπέζι, κι αν δε μαζεψόταν όλη η οικογένεια, αν έλειπε έστω και ένας, δεν τρώγαμε! Απαιτήση της μητέρας, ήταν να περιμένουμε ώσπου να φτάσει κι ο τελευταίος...».

ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΗΣ ΟΡΚΑΣ

Ο Κώστας φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο της Όρκας κι απ' εκεί διατηρεί πλήθος αναμνήσεις. «Είχαμε ένα πολύ καλό δάσκαλο, τον κ. Τοφαρίδη. Πάνω στην έδρα του, είχε πάντοτε ένα ποτήρι κι όποτε διψούσε, με παρακαλούσε να του φέρνω κρύο νερό απ' έξω, απ' τη βρύση. Κι εγώ καμάρωνα, που μπορούσα να φανώ κάπου χρήσιμος στο δάσκαλό μου. Με συμπαθούσε, η αλήθεια κι εγώ, τον θαύμαζα. Συνήθιζε να με αποκαλεί Κωνσταντή και στο διάλειμμα, του άρεσε να με πιάνει κουβέντα. Μετά από πολλά χρόνια, θα αξιωνόμουν τα παιδιά του αγαπημένου δασκάλου, να γίνουν πελάτες μου! Η κόρη του, συγκεκριμένα, αγόρασε από την εταιρία μου, διαμέρισμα».

Στα σχολικά διαλείμματα όμως, έκανε κι άλλα πράγματα ο Κώστας. Μάζευε τους φίλους του, στην αυλή κι έκτιζαν... σπιτάκια. Πώς τα έκτιζαν; Ο Κώστας ήξερε φαίνεται, τον τρόπο από τότε.

«Με ό,τι φανταστείς! Μαζεύαμε ξύλα, πέτρες, παλιοσιδέρα, μακκαβάδες (χαρτόνια), σπόντες, ζυμώναμε και πηλό και τα κτίζαμε. Ο δάσκαλος, που έβγαινε βόλτα στην αυλή και μας έβλεπε με τόσο μεράκι, να πηγαινοερχόμαστε, πάνω - κάτω στην... οικοδομή, ερχόταν και μας παρακολουθούσε από κοντά και μας έλεγε: «Μπράβο ρε, λεβέντες! Να σας πάρω στο περβόλι να κτίσετε και το δικό μου το σπίτι!».

ΤΟ «ΦΥΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΝΟΝΟΥ

Ο νονός του Κώστα, ήταν καταπληκτικός μάστορας

Πρώι-πρώι στην οικοδομή. Εδώ δίνει εντολές στον εργοδηγό του, για τις εργασίες της 35ης πολυκατοικίας, σε πάροδο της Λεωφόρου Στασίνου.

άλμπουμ ζωής

στο κτίσιμο κι ιδιαίτερα ξακουστός για του φούρνους και τα τζάκια που έφτιαχνε. Όταν πρόσεξε, πως αυτό το μεράκι με το κτίσιμο το είχε κι ο βαφτιστικός του και κατάλαβε, πως δε θα 'θελε να συνεχίσει στο Γυμνάσιο, αλλά να πάρει τεχνικές γνώσεις για οικοδομες, του συμπαραστάθηκε και τον προώθησε. Τελειώνοντας λοιπόν το δημοτικό, ο Κώστας και μόλις στα δώδεκα, ακολουθεί για δυο χρόνια το νονό του στον Κορμακίτη, που έκτιζε εκεί κάποιες οικοδομές και κάνε το παιγνίδι του επάγγελμα,

Δεκατεσσάρων χρόνων ο Κώστας, κι αποφασίζει πλέον να κατεβεί στη Λευκωσία.

«Παλιά, ήμασταν μεγάλοι άνθρωποι, δεκατεσσάρων χρόνων» υπογραμμίζει.

Σίγουρα. Οι συνθήκες τότε ανάγκαζαν τους ανθρώπους να ωριμάσουν πιο γρήγορα και ν' αναλάβουν περισσότερες ευθύνες, εξίσου γρήγορα.

Φτάνοντας λοιπόν στη Λευκωσία, εκείνη την εποχή, ξακουστός πολύ ήταν ο εργολάβος Γεώργιος Πατσαλοσαβή. Πήγε λοιπόν κοντά του, ο Κώστας, ορεξάτος - ορεξάτος για δουλειά και μέχρι τα δεκαοκτώ του, κατάφερε να προαχθεί σε εργοδηγό! Με είκοσι περίπου άτομα στη δικαιοδοσία του, να τα οργανώνει και να τα καθοδηγεί στη δουλειά. Δραστήριος πολύ και θέλοντας να εξασφαλίσει, κάθε κατάρτιση στον οικοδομικό τομέα, πήγαινε το βράδυ σε ιδιωτικές τεχνικές σχολές, που τον επιμόρφωσαν σχετικά με τις οικοδομικές εργασίες.

Αυτό βέβαια για το οποίο θα μπορούσε κανείς ν' απορήσει, είναι πώς και πότε ένας νεαρός της ηλικίας του, με τέτοια ζωή, διέθετε και χρόνο για ψυχαγωγία. Απ' τα χαράματα σκληρή δουλειά και το βράδυ, εκπαίδευση. Ο Κώστας εξηγεί:

«Τόσο μεγάλο ήταν το μεράκι μου για τη δουλειά κι η θέληση συγχρόνως να πετύχω, που με απορροφούσαν. Δε μου 'διναν την εντύπωση ότι ήμουν στερημένος σε ψυχαγωγία. Εξάλλου, είχα ελεύθερα τα Σαββατοκύριακα. Πήγαινα στην αγαπημένη μου θάλασσα στην Όρκα ή στον Παχύαμμο και περνούσα υπέροχα, κολυμπώντας ή ψαρεύοντας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΙ ΕΠΕΙΤΑ...

Από τα δεκαοκτώ του ο Κώστας, άρχισε να φυλάει κάποιο κομπόδεμα. Κι έτσι, μέχρι τα είκοσι πέντε, κατάφερε από μόνος, να κτίσει το πρώτο του σπιτάκι. Που και βέβαια ακόμη το θυμάται.

«Ήταν ένα σπιτάκι στη Νεάπολη, στην Κωνσταντία. Το πήρα εργολαβία. Κι είχα τέτοιο μεράκι να το δω τελειωμένο, που τέλειωσα και πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι υπολογίσαμε. Αυτό όμως, δεν οφειλόταν μόνο στο μεράκι μου, αλλά και σε κάποιες συνήθειες που έχουν καθιερώσει τη ζωή μου. Είμαι άνθρωπος που ξυπνά και σηκώνεται νωρίς. Από τις 5 π.μ. είμαι στο πόδι. Φτάνω στην οικοδομή πριν από τους άλλους εργάτες. Κι όποια ώρα και να ξαπλώσω το βράδυ, την ίδια ώρα πάντα έχω εγερτήριο! Εξάλλου, φροντίζω να μην καθυστερώ τη δουλειά μου. Αυτό είναι γενικά, ασύμφορο. Καθυστερώντας, τα υλικά ακριβώνουν και το αυξημένο κόστος δεν εξυπηρετεί, ούτε εσένα που κτίζεις, ούτε τους πελάτες που χρεώνεις. Γι' αυτό δε χρονοτριβώ στη δουλειά μου».

Μετά το πρώτο εκείνο σπιτάκι λοιπόν, ακολουθεί δεύτερο και τρίτο και συμπληρώνονται κάπου δέκα σπιτάκια. Μετά άρχισε να κτίζει διπλοκατοικίες, ανώγειες και διώροφες οικίες μετά μικρές πολυκατοικίες, έπειτα πιο μεγάλες και σήμερα, εδώ στη Λευκωσία

Ο Κώστας Μιχαηλίδης, μελετά τα σχέδια που ετοιμάζει η αρχιτέκτονάς του.

ετοιμάζεται η πολυκατοικία, αριθμός 35!

ΚΑΙ ΣΤΟ «ΖΥΓΙ»

Οι οικοδομικές δραστηριότητες του Κώστα, δε θα περιοριστούν μόνο στη Λευκωσία. Θα επεκταθούν και σ' ένα παραθαλάσσιο χώρο, τον οποίο επέλεξε σε χρόνο ανύποπτο. Πρόκειται για το «Ζύγι» που κατέκτησε τον Κώστα όχι μόνο γιατί συνδυάζει ένα θαυμάσιο κλίμα μα για ένα ακόμη λόγο. Κι ο Κώστας τον αποκαλύπτει:

«Μόλις αντίκρισα το Ζύγι, μου θύμισε το Βαβυλά, στην Κερύνεια. Διέκρινα διαμιάς, αυτή την ομοιότητα. Και με καταγοήτευσε. Το Ζύγι στο μεταξύ, ήταν τότε ένα έρημο, ένα εγκαταλειμμένο χωριό. Κι όλοι οι γνωστοί μου μ' απογοήτευαν και με αποκαρδιώναν. «Μην κτίσεις εκεί», μου έλεγαν. «Θ' αποτύχεις!» Κι εγώ τους αποκρινόμουν: «Θα

Ο Κώστας Μιχαηλίδης, μπροστά από μια πολυκατοικία του, που κοντεύει να τελειώσει.

προχωρήσω και θα κτίσω και θα δείτε στο τέλος, που θα 'ναι η επιτυχία μου»!

«Κι όταν άρχισα να κτίζω και πήγαινα εκεί συχνά, αγωνιώντας για την εξέλιξη, οι γνωστοί που μ' έβλεπαν, με πείραζαν - καλοπροαίρετα εννοείται - λέγοντας: «Νάτος, περνά ο τρελός ο χωραΐτης»! Κι εγώ, στον ίδιο τόνο, τους ανταπέδιδα το πείραγμα, απαντώντας «στο τέλος θα δούμε ποιος είναι ο τρελός!». Λοιπόν, έκτισα στο Ζύγι, έντεκα πολυκατοικίες κι ένα εστιατόριο»!

ΓΑΜΟΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο Κώστας Μιχαηλίδης είναι παντρεμένος κι έχει 4 παιδιά. Τρεις κόρες κι ένα γιο. Είναι περήφανος για τα παιδιά του. Είναι όλα αποκατεστημένα.

Εκτός από επιχειρηματίας βέβαια, σαν άνθρωπος έχει κάποιες μικρές, καθημερινές αδυναμίες. Μας τις αποκαλύπτει.

«Λατρεύω τη θάλασσα και στο Ζύγι δε χάνω ευκαιρία για κολύμπι, ψάρεμα, βόλτα με τη βάρκα. Αγαπώ τη φύση κι όποτε μου δίνεται η ευκαιρία, περπατώ. Το πράσινο με ξεκουράζει. Ακούω ελληνική μουσική και μ' αρέσει η ψυχαγωγία. Μια βραδινή έξοδος μ' ανακουφίζει από τις σκοτούρες της μέρας. Στην τηλεόραση παρακολουθώ κυρίως ειδήσεις και καμιά συζήτηση, αν είναι ενδιαφέρουσα. Ταξίδια (παρόλο που μ' αρέσουν) δεν κάνω παρά μόνο αν είναι αναγκαία. Δεν μπορώ ν' απουσιάσω από τις δουλειές μου. Διαβάζω εφημερίδες και κάποια περιοδικά που σχετίζονται με τις νεότερες οικοδομικές εξελίξεις, γιατί απ' ό,τι σίγουρα ξέρετε, η οικοδομική βιομηχανία διαρκώς εκσυγχρονίζεται. Δε θα 'θελα λοιπόν με κανένα τρόπο, να με προσεγγίσει ποτέ κάποιος πελάτης και να ζητήσει προδιαγραφές, τις οποίες να αγνωώ. Θέλω διαρκώς να εμπλουτίζω στον τομέα μου, τόσο τις γνώσεις μου, όσο και το επίπεδο της προσφοράς μου».

Ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ -Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κάποιες επιπλέον απόψεις του, επαγγελματικές όσο και κοινωνικές, δεν αρνείται να εκθέσει, μετά από σχετικές ερωτήσεις.

• Ποια νομίζετε είναι τα μεγαλύτερα επαγγελματικά προβλήματα, που αντιμετωπίζετε στη δουλειά σας; Παλιά εντοπίσατε το πρόβλημα έλλειψης εργατικού δυναμικού και τη γραφειοκρατική πολιτική...».

– Με την κάθοδο των ξένων εργατών, η έλλειψη εργατικού δυναμικού δεν είναι πλέον τόσο αισθητή. Και το θέμα της γραφειοκρατίας, πιστεύω με τον εκσυγχρονισμό και λίγη θέληση, να ξεπεραστεί. Αυτό που επικρατεί έντονα στο επάγγελμά μας είναι το συναίσθημα του φθόνου. Επακόλουθο του σκληρού ανταγωνισμού. Πιστέψτε με, ουδέποτε φθόνισα συνάδελφο ή συνάνθρωπο, ούτε και χάρηκα ποτέ με τις αποτυχίες του. Και σημειώστε, ουδέποτε πήρα ή με πήρε ποτέ κανείς στο δικαστήριο. Όσες συμφωνίες έκανα, ήταν «συμφωνίες κυρίων», που τις τηρούσαν άφογα κι οι δυο πλευρές.

• Θρησκεύετε: Κι όταν ρωτώ, αν θρησκεύετε, δεν εννοώ αν πηγαίνετε τακτικά εκκλησία, αν νηστεύετε, αν εξομολογείστε ή κοινωνάτε...

– Κατάλαβα τι θέλετε να πείτε. Και βέβαια θρησκεύω. Και πιστεύω αληθινά, στο Θεό. Αλλά να ξέρετε, αρκετοί από τους πραγματικά θρήσκους, είναι έξω από τις εκκλησίες!!!

• Τι είναι εκείνο που σας συναρπάζει περισσότερο στη δουλειά σας;

– Η στιγμή κατά την οποία ο πελάτης θα εκφράσει τις ευχαριστίες του για τη συνεργασία μας και για την εξυπηρέτηση που του πρόσφερα! Αυτό για μένα, είναι η μεγαλύτερη ικανοποίηση!..

• Έφτασε ποτέ στιγμή, που να πείτε, «αρκετά! Βασανίστηκα από παιδί, καιρός να ξεκουραστώ κι εγώ». Το σκεφτήκατε ποτέ;

– Ναι, αλλά μόνο σαν σκέψη. Ουδέποτε σαν πράξη! Κι έτυχε συχνά, φίλοι να με παροτρύνουν σ' αυτή την κατεύθυνση. «Παράτα τα», μου λεν. «Ξεκουράσου». Αλίμονο, αν τους ακούσω! Πρώτα - πρώτα, δε θα αισθάνομαι χρήσιμος. Εδώ εκατομμύρια άνθρωποι, επινοούν για την τρίτη ηλικία απασχολήσεις που να μην τους κάνουν να αισθάνονται στο περιθώριο. Αντίθετα, να τους γεμίζουν ζωή. Κι εγώ που έχω αυτό το προνόμιο, να το εγκαταλείψω; Όχι δεν τα παρατώ! Κι όσο ο Θεός θα μ' έχει καλά, θα συνεχίσω!